

Hívóként érdekes a csodán elgondolkodni. A csodákat gyerekkoromban Biblia korabeli eseményeknek gondoltam, amelyekre csak Isten Fia képes, majd amikor hallottam a Szűzanya-jelenésekről vagy a szentek testén megjelenő stigmákról, még akkor is úgy könyveltem el magamban, hogy a csoda bizonyosan nem napjainkban előforduló jelenség. Nem olyasvalami, ami

„Az ember nem tud csodát tenni.
A csodák nem ott történnek, ahol
valamit ki akarnak kényszeríteni.
Csodák ott történnek, ahol az ember várni tud.
Ahol valaminek valóban növekednie kell,
annak türelmes várakozásra van szüksége.”
(Anselm Grün)

Csodák a mennyből

(Miracles from Heaven)

bármikor, bárhol megtörténhet, akár tegnap, ma vagy holnap. Bizonyossággal hittem ugyan, hogy történtek racionálisan nem magyarázható jelenségek, amelyek a hitből és az isteni kegyelemből fakadnak, de mindig úgy képzeltem, hogy a mi rohanó világunknak, amely elfordult az Istentől, ezek már nem lehetnek részei. Napjaink habzsoló, túlfűtött, mohó, kapzsi és materiális világához az én elképzelésemben nem „illett” a csoda, hisz a 21. század embere mindenre keres és talál magyarázatot. Gondolkodása középpontjában nem az Isten, hanem önmaga áll. Ilyen „lelki” sivatagos terepen hogy nyílhatnának olyan „hit” virágok, mint egy csoda?

De mégis. A csoda él és élni akar. És rajta keresztül a Jóisten mutatja meg újra és újra magát a „hitben” vak világunknak. Szinte a szemünket szűrjük ki a „természetfeletti” jelenségek, a világ mégsem ébred tudatára a tamásos állapotból. Bénultak vagyunk a napok sokféleségében és a mindennapos, hétköznapi gondjaink erdejében. Hallunk ugyan ezt-azt, de nem rendülünk meg, és nem kerekedünk fel, mert az információhalomból ezek az események végtelenül kis szeletei a világnak. Sok esetben el sem érik az ingerküszöbünket, arról nem beszélve, hogy a média sem enged teret a vallásos szempontból fontos híreknek. Az ukrainai háború kezdetekor egy csatorna sem arról számolt be, hogy tömegesen könnyezni kezdtek az ikonok Oroszország- és Ukrajna-szerte, hanem csakis a háború legfrissebb fejleményeit ecsetelték.

Jézus rengeteg csodát tett, sőt sok esetben a követőihez a csodatettei révén került közel, azzal „fogta meg” őket. Amikor az Ő csodatételeire gondolunk, a keresztre feszítés még kegyetlenebbnek hat, hiszen voltak, akik maguk is szemtanúi voltak ezeknek a történeteknek, mégis keresztre küldték a profétájukat. Már a húsvét eseményeiből is kivilágosodik a kérdés: ha nem elég a csoda, ha nem elég a szeretet, akkor mi kell még a kiüresedett világnak, hogy felismerje Istent?

A modern kor talán legismertebb csodája, amelyet napcsodaként emlegetnek, a portugáliai Fátimában történt 1917. október 13-án. Több tízezer szemtanúja volt, és a korabeli sajtó is beszámolt róla. Mind a mai napig nincs rá tudományos magyarázat. Az emberek azért gyűltek össze, hogy részesei legyenek annak a jóslatnak, amelyet a Szűzanya három fátimai pásztorgyerekek nyilatkoztatott ki. Szűz Mária 1917. július 13-án, augusztus 19-én és szeptember 13-án egymás után sorozatosan megjelent ennek a három fiatalnak. Elmondásuk szerint a hölgy megígérte, hogy október 13-án felfedi kilétét, és olyan csodát tesz, amely mindenkit megerősít a hitben. Az ígért napon az Istenszülő valóban megjelent az égen. A jelenés után mindenki láthatta a napcsodát. A Nap egy ezüstkoronghoz vált hasonlóvá, szabad szemmel is lehetett szemlélni, saját tengelye körül forgott, mint egy tűzkerék, majd úgy tűnt, mintha a földre zuhanna. 1930. október 13-án a római katolikus egyház hivatalosan is elismerte a fátimai napcsodát.

Ez az egyik legismertebb csoda. Az igaz történeten alapuló 2016-os amerikai filmdráma, a Csodák a mennyből (Miracles from Heaven) azonban azokról a „névtelen” csodákról szól, amelyek napjainkban történnek éppolyan átlagemberekkel, mint amilyenek mi is vagyunk. Sokan kételkednek az ilyen történetekben, de

az egyetlen dolog, ami megkülönbözteti azokat, akik hiszik, hogy a Jóisten tett csodát, azoktól, akik meg akarják találni a racionális magyarázatokat, a hit. A forgatókönyv a texasi édesanya, Christy Beam azonos című életrajzi ihletésű regénye alapján íródott. Christy mélyen hívő emberként úgy érezte, tanúságot kell tennie arról a rendkívüli dologról, ami kislányával történt, és az egész család életét gyökeresen megváltoztatta. Ezért írta meg a Csodák a mennyből című bestseller könyvét.

A vallásos Beam familia boldogan élte hétköznapi életét, mígnem a középső lányuknál, a kilencéves Annabelnél egy gyógyíthatatlan, nagy fájdalommal járó emésztőrendszeri be-

tegséget diagnosztizáltak. Az orvosok és a család is tehetetlen volt. Annabelt már négyéves kora óta időről időre gyötörte a hasfájás, de kilencéves korára súlyosbodtak a fájdalmai. Egyik vizsgálat a másik után, kezeléseik, szigorú diéták, gyógyszerek, de a gyermek állapota változatlan maradt. Négy és fél évig tartó szenvedés kezdődött. Hónapokon át végzett orvosi vizsgálatok és kórházban töltött hosszú időszakok után Annabel és az édesanyja is elérte erőfeszítéseik határáig. Könyvében Mrs. Beam leírja, hogy anyai szívének az volt a legfájdalmasabb, amikor kislánya egyik nap felé fordulva ezt mondta: „Mami, meg szeretnék halni. A mennybe akarok menni Jézushoz, ahol nincs több fájdalom.” Már csak a csodában reménykedtek. Nemcsak fizikai, lelki, de hitbéli próbatétel is volt ez számukra. Bár a filmben az édesanya karaktere elveszti a hitét, az író nő bevallotta, hogy az egyetlen igaz Istenben való hite sosem szűnt meg, bármilyen kilátástalan volt is a helyzetük. Sokszor érezte úgy, hogy nem kap válaszokat Istentől. Christy imáiban számonkérte az Urat a lánya szenvedése miatt. Leggyakoribb kérdése a „miért” volt. „Miért épp Annabel?”

Végző kétségbeesésében csodáért fohászolt, és egy hétre rá, 2011. december 30-án imái meghallgatásra találtak. Annabel felkelt a kanapéről, és elhatározta, hogy megpróbál

játszani kicsit a növéreivel. Anyja féltette, de a kislány megígérte, hogy ha megerőltetőnek érzi, visszamegy a háza. A lányok épp fára másztak, egy közelben lévő öreg tölgyre, amikor a korhadt faág, amelyen Annabel ült, letört. Az amúgy is erőtlén és súlyos beteg kislány kilenc métert zuhant a fa üreges törzsébe. Azonnal riasztották a tűzoltókat, akiknek végül öt órába telt kiszabadítani a lánykát. A szülők ezalatt nem tudták, életben maradt-e egyáltalán a gyermekük. Ők is és a közösségük tagjai is körbeállták a fát, és a Miatyánkot

kezelésre, az orvosuk legnagyobb megdöbbenésére a kislány tünetmentes volt. A hasa soha többet nem fájt, felhagyott a gyógyszerekkel és a kezelésekkkel is. Új élet következett az egész család számára, és mindannyian meggyőződtek róla, hogy Isten sosem késlekedik a válasszal, hisz valóban csodát vitt végbe az életükben. A filmben ennek a csodának a történetét ismerhetjük meg. Azóta az egész Beam család Isten dicsőségét hirdeti, akárcsak a 77. zsoltár:

imádkozták. A tűzoltók a kétségbeesett aszszonyt felkészítették a legrosszabbra, hiszen lehetetlen, hogy egy törekeny, nagybeteg gyermek kilenc métert zuhanjon, és ne essen súlyos baja. Mindenki megrendült, amikor sikerült kiszabadítani: a kislány sértetlen volt. A mentők bevitték a kórházba kivizsgálni, de minden lelete negatív lett.

Hazafele a kocsihoz beszélt Annabel először arról, mi történt vele, amíg a fa törzsében volt eszméletlenül: „Mami, én a mennyben jártam, amíg a fában voltam. Jézus ölében ültem, és azt mondta, hogy majd mikor kiszednek a tűzoltók, nem lesz semmi bajom. Megkérdeztem, nem maradhatok-e a mennyben, mert ott nem volt semmi fájdalom, de Ő azt mondta, hogy nincs itt az én időm, még dolgom van a földön.”

Az édesanya egyből arra gondolt, hogy az eséstől komolyabb agyi sérülése lett a gyerekeknek, és ezért hallucinált, de napok elteltével észrevette, hogy Annabelnek nincs szüksége azokra a gyógyszerekre, amiket addig szedett, mivel nem fáj a gyomra. Amikor pár nap múlva elmentek a klinikára a szokásos tíznaponkénti

**„Te vagy az Isten,
aki csodákat tettél,
megismertetted
erődöt a
népekkel.”**